

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ez 34, 11 - 22

Text: Mt 18,12-14 *Co myslíte? Má-li někdo sto ovcí a jedna z nich mu zabloudí, nenechá těch devadesát devět na horách a nejde hledat tu, která zabloudila? A podaří-li se mu ji nalézt, amen, pravím vám, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezabynul ani jediný z těchto malůčkých.*

Přišli jsme na bohoslužby, abychom oslavovali Pána Boha a soustředili se na zvěst evangelia. Ale někdy je docela těžké se jakoby na povel koncentrovat na zvěst Božího slova. Ale bohoslužby nejsou stresová záležitost. Bohoslužby jsou místem, kde nám Bůh říká: Teď jsem tu s tebou, můžeš se uvolnit a třeba i něco pro sebe zaslechnes. A já věřím, že jste přišli, protože čekáte, že Bůh vám chce něco říci. Neočekáváme něco jen od pouhého kazatele. Ten kolikrát ani neví, co by pověděl, a také ne vždy mluví z Ducha Božího. Naše srdce ale touží po Božím slovu. A to je nevšední věc, když se stane ten zázrak, že k našemu srdci promluví Hospodin.

Vrátím-li se k dnešnímu čtení z proroka Ezechiele, tak tam byla řeč o ovcích a pastýřích. Boží lid Izrael je mnohokrát přirovnáván ke stádu ovcí. Prorok Ezechiel v první půlce 34. kap. vyřizuje nejprve tvrdé slovo těm, kdo pasou Izraele, slovo proti vůdcům lidu, proti kněžím a králům. A pro lid to může být varováním, aby neskládali naději v dokonalost lidských vedoucích, ale cele se spoléhali jen na Hospodina. Ezechiel říká: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví Panovník Hospodin. „Hle, já sám vyhledám své ovce a budu o ně pečovat.“

My samozřejmě smíme vědět, že aktuální výklad tohoto slova pro Ezechielovy současníky znamenal, že Hospodin opět shromáždí Izraelce rozptýlené v důsledku pohrom jejich doby. Lid se opět vrátí ze zajetí. Takový byl význam slova Hospodinova pro tehdejší Izraelce. Ale i my pro sebe smíme toto slovo slyšet jako slovo Hospodinovo. I my si jistě smíme vírou přivlastnit, co Bůh říká Izraelcům: „Hle, já sám vyhledám své ovce a budu o ně pečovat.“ Kdybychom to brali jen jako zaslíbení pro dávné generace, pak nás to nijak neosloví. Řekneme si, to se mě přece nijak netýká. Jenže ono to je Hospodinovo slovo i pro mě. I pro tebe.

Takto interpretoval Ezechiele Ježíš. Obecný výklad zněl: Bůh shromáždí všechny rozehnané Izraelce. To je hezké, ale já se v tom davu ztrácím. Ovšem Ježíš říká: Je to jinak. Pastýř kvůli tobě klidně zanechá ze stohlavého stáda 99 ovcí někde na horách, aby se soustředil jen na jednu jedinou. V celém kostele se dívá právě na tebe. On tě nevnímá jen jako bezejmennou součást davu, ale jako svoji roztomilou ovečku. Cele se ti věnuje.

A v takové chvíli se já musím ptát, co to tedy pro mě osobně konkrétně znamená, že se Bůh na mě soustředí? Co to znamená, že se pro mě rozhodl? Že pro mě vynakládá tolik úsilí. Jsem opravdu tou zatoulanou ovcí? Jsem zrovna já ta ovce tulačka, která si nevšimla, že už stojí na okraji propasti? Ale Bohu to není jedno. On mě aktivně vyhledává, aby mě vytáhl z bláta, hledá mě, aby o mě pečoval. „Tak jako pastýř pečuje o své stádo, když je uprostřed svěřených ovcí, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam byly rozptýleny v den oblaku a mrákoty.“

Jestliže Bůh vychází, aby hledal ztracené ovce a jestliže tou ztracenou ovcí mohu být i já, pak nám všem ten obraz klade otázku: Kde jsem já? Kde se toulám? Kam jsem se až zatoulal? Kam jsem se schoval? Bůh člověka hledá už odnepaměti. A volá: Adame, kde jsi? A pak se také musím ptát: Co to bylo, co způsobilo, že jsem se tak vzdálil? Jsem moc vpředu, deru se ctízádnostivě dopředu a ostatní nechávám nemilosrdně za sebou? Nebo jsem naopak moc vzadu? Nestačím stádu? Cítím se slabý? Mám nějaké zranění, které mě diskvalifikuje, že se nedovedu začlenit? Nebo jsem uhnul do strany? Vydal jsem se vlastní cestou? Nerozumím si s druhými? Vedu si svou? Neumím se domluvit? Nebo se vznáším v oblacích? Nebo jsem se propadl na dno svých sil? Do depresí a rezignace? Bůh se ptá: Kde jsi, Adame, člověče, ty moje ovečko? Kde se v této chvíli nacházíš? V jakém rozpoložení? V jakém stavu? Nebloudíš svými myšlenkami, třeba i teď při kázání, někde úplně jinde?

Skrze biblické slovo proroka Ezechiele Bůh říká: „Ztracenou vypátrám, zaběhlou přivedu zpět, polámanou ovážu a nemocnou posílím.“ To je ta Boží péče o ovce. On zaslubuje: „Budu je pást na izraelských horách, při potocích a na všech sídlištích v zemi. Budu je pást na dobré pastvě; jejich pastviny budou na výšinách izraelských hor. Budou odpočívat na dobrých pastvinách, budou se pást na tučné pastvě na horách izraelských. Sám budu pást své ovce a dám jim odpočívat, je výrok Panovníka Hospodina.“

Žádná ovce v Boží péči by neměla strádat. Proto je nutné, aby měla vždy přístup k dobré pastvě. Aby se u svého pastýře cítila dobře. Aby poznala, že u něj je to pravé požehnání. A o to Bůh usiluje, aby nám u něj bylo dobře.

Jenže vzápětí se tón Ezechieleova prorokování změní. Ze slov potěšení najednou slyšíme i kritické tóny. Bůh nabízí svým ovcím to nejlepší, ale samy ovce mu jeho záměr kazí. Svou řevnivostí, nevraživostí, sobectvím a neláskou. Když Hospodin přivede takovou zatoulanou ovečku zpět mezi ostatní, jak se ty ostatní zachovají? Pustí ji mezi sebe? Budou ji vítat s otevřenou náručí? Co taková ztracená ovečka uslyší, až se vrátí do stáda? Co si o té polámané, vychrtlé tulačce budou myslet a říkat mezi sebou ty přežrané ovce povalující se líně na zeleném trávníčku a hájící si své tradiční vyhráté místo? A jak asi lákavě vypadá takový zvalený trávník? A najde tu hladová a žíznivá ovce ještě čistou vodu, kterou ty syté nestačily zakalit? Bude mít pocit, že je na výšinách Izraelských hor? Jaký na ni to pastýřovo stádo udělá dojem?

Hospodinovo slovo je tu slovem soudu: „Což je vám málo vypásat nejlepší pastvu? Proč zbytek pastvy zašlapáváte nohama? Pijete nejčistší vodu; proč tu ostatní nohama zkalíte? A moje ovce se mají pást na tom, co jste nohama zašlapali, a pít to, co jste nohama zkalili? Proto o nich praví Panovník Hospodin toto: Hle, já vykonám soud mezi ovcí vykrmenou a ovcí hubenou, protože odstrkujete bokem a plecemi všechna neduživá zvířata a trkáte je svými rohy, takže jste je rozptýlili mimo stádo.“

Bratři a sestry, opět, i když je to tentokrát nepříjemné, si máme přivlastnit i toto slovo. Můžeme to být i my, kdo rozptylujeme neduživé ovce mimo stádo?

Kdysi, už je to hodně dávno, se do sboru, kde jsem byl tehdy farářem, přistěhovala mladá rodina. Přišli mě požádat o křest. Dítě jsem pokřtil a rodinu pozval, aby se i s dítětem účastnili života sboru. Přišli na bohoslužby. Ale místo otevřené náruče a laskavého přivítání, je pouze někdo okřikl, že v kostele s dítětem vyrušují. Od té doby už do sboru nechodili. A není divu. První dojem u nich všechno zablokoval. „Hle, já vykonám soud mezi ovcí vykrmenou a ovcí hubenou, protože odstrkujete bokem a plecemi všechna neduživá zvířata a trkáte je svými rohy, takže jste je rozptýlili mimo stádo.“ Nebo ještě jinak řečeno: Ovce neduživé a polámané se potřebují napást na tučné pastvě. Přece je nemůžeme z míst, kam se rozptýlily přivádět zpět na Boží pastviny tak, že se s nimi budeme hrdlovat slovy nemilosrdného služebníka: „Zaplat' nám salár, který jsi církvi dlužen.“

To, co neumíme my, dělá Ježíš. 99 spravedlivých opouští a jde hledat jednu ztracenou. Spravedlivé nechá spát na duchovních výšinách a sám jde hledat tu, která spadla až na dno propasti. A podaří-li se mu ji nalézt, bude se z ní radovat víc než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. Může nás to dráždit, můžeme se zlobit jako ten starší syn, který zůstal doma a žádný majetek s děvkami neprohýřil, ale Pána Boha nepředěláme. On prostě má větší radost z toho marnotratného. Protože to je vůle našeho nebeského Otce, aby nezahynul ani jediný z těchto maličkých.

Modlitba: *Pane Ježíši, nalezní i mě ztraceného, všdyt' slyšíš můj nářek. Na pastvách zelených pas mě a k vodám tichým mě přived'. V tebe skládám svou naději a tobě věřím. Amen.*

Přímělná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, pro mnohé je začátek září časem, kdy se musí znovu adaptovat na školní režim. Prosíme znovu za všechny školou povinné. Také ve sboru se otevírají se školním rokem nové aktivity. Prosíme, abys tuto práci požehnal a především, aby ti, kterým je určena ji přijali s užítkem. Modlíme se za vedení dětí k víře. Modlíme se za dobré pastviny pro ovečky, které jsou živý z tvého slova. Modlíme se za to, aby tvé slovo k lidem promlouvalo a působilo. Prosíme za zvěstování pravého evangelia. Modlíme se za to, aby se nikdo ve sboru necítil ostrčený, opomíjený a zanedbávaný. Prosíme za nemocné, ustarané, za ty, na něž doléhají neduhy stáří. Prosíme za zbloudilé a hledající. Pane, ty jsi lékařem lidských duší. Dej, ať máme k tobě stejnou důvěru, jaká vládla mezi tebou a tvým nebeským Otcem. Amen.*